

República Catalana, Social, Democràtica i lliurement federada

La construcció d'una República Catalana, Social, Democràtica i lliurement federada, és l'objectiu estratègic inherent a la definició de la nostra organització, com a Partit dels i les Comunistes de Catalunya. La definició de la nació catalana, des d'una perspectiva de classe, com a marc de lluita del nostre projecte de transformació socialista, implica també la necessitat d'una estratègia catalana al socialisme i una proposta definida de construcció nacional.

Però deixem-ho ben clar, l'estratègia dels i les comunistes de Catalunya per assolir l'emancipació social i nacional del nostre poble no és un Front Patriòtic amb la burgesia catalana perquè comprenem que aquesta no actua ni tan sols com a burgesia nacional, sinó únicament quan pretén cohesionar el país al voltant del seu status quo com a politija de l'Imperialisme. Al contrari, la nostra estratègia es defineix per la confluència dels i les Comunistes, la Unitat del sindicalisme nacional i de classe, el Front d'Esquerres a favor de les polítiques socials progressistes i el Front Democràtic a favor d'una regeneració de les institucions; un procés que trenqui les estructures borbòniques de l'Estat Espanyol i forci un procés d'autodeterminació i regeneració social i democràtica.

El posicionament dels i les comunistes determina les nostres aliances. Som aliats en la Unitat comunista, en el sindicalisme de classe, en l'antiimperialisme, aliats de tota la Classe Obrera per impulsar polítiques progressistes, aliats dels moviments socials per impulsar la solidaritat i la resistència, aliats de tots els veritables demòcrates, fins i tot de sectors de la burgesia, quan es tracta de salvaguardar o conquerir l'exercici dels nostres drets socials i nacionals. Som aliats de totes les forces polítiques de Catalunya, de l'Estat i d'Europa si és per avançar cap al socialisme, cap a l'exercici de l'autodeterminació i cap l'aprofundiment democràtic. No som aliats per a retallar drets socials, ni per a recolzar l'enèsima reforma del projecte centralista borbònic, ni per a corrompre encara més la incipient democràcia.

Els i les comunistes som part de la Classe Treballadora d'aquest país i compartim l'anhel rotund de llibertat i justícia de la majoria.

www.avant.cat

facebook.com/avant.cat | twitter.com/AvantComunistes
avant@comunistes.cat

Que significa autodeterminació?

(...) Si volem esbrinar el significat d'autodeterminació de les nacions, sense jugar amb definicions legals, i sense "inventar" definicions abstractes, sinó amb l'examinació de les condicions històriques i econòmiques dels moviments nacionals, hem d'arribar inevitablement a la conclusió que l'autodeterminació de les nacions implica la separació política d'aquestes nacions d'òrgans nacionals aliens, i la formació d'un estat nacional independent.

(...) En donar suport al dret a la secessió, se'ns diu, doneu suport al nacionalisme burgès de les nacions oprimides. Això és el que diu Rosa Luxemburg, i que repeteix l'oportunista Semkovskij, que casualment és l'únic representant de les idees liquidacionistes en aquesta qüestió, en la publicació liquidacionista!

La nostra resposta és aquesta: no, és a la burgesia per la que és important una solució "pragmàtica" a aquesta qüestió. Pels treballadors allò que importa és distingir els principis de dues tendències. En la mesura que la burgesia de la nació oprimida combat l'opressor, sempre, en tot cas, i més fortament que en cap altra, en som favorables, ja que som els enemics més fermes i coherents de l'opressió. Però en la mesura que la burgesia de la nació oprimida defensa el seu propi nacionalisme burgès, hi estem en contra. Llitem contra els privilegis i la violència de la nació opressora, i de cap forma passem la lluita per privilegis de part de la nació oprimida.

Si, en la nostra agitació política, no proclamem i defensem la consigna del dret a la secessió, caurem a les mans, no tan sols de la burgesia, sinó també dels terratinents feudals i de l'absolutisme de la nació opressora. Kautsky fa temps emprà aquest argument contra Rosa Luxemburg, i l'argument és indiscutible. Quan, en la seva angúnia per no "ajudar" la burgesa nacionalista de Polònia, Rosa Luxemburg refusa el dret a la secessió en el programa dels marxistes de Rússia, ajuda de fet les Centúries Negres grans russes. Ajuda de fet la tolerància oportunistes dels privilegis (pitjors que privilegis!) dels grans russos.

Duta per la lluita contra el nacionalisme a Polònia, Rosa Luxemburg ha oblidat el nacionalisme dels grans russos, per bé que aquest nacionalisme siga el més fort en l'actualitat. És un nacionalisme que és més feudal que burgès, i que és el principal obstacle a la democràcia i a la lluita proletària. El

nacionalisme burgès de qualsevol nació oprimida té un contingut democràtic general que es dirigeix contra l'opressió, i és en relació a això que li donem un suport incondicional.

A h o r a e l d i s t i n g i m estrictament de la tendència cap a l'exclusivisme nacional; llitem contra la tendència de la burgesia polonesa a oprimir els hebreus, etc.

Això és poc "pragmàtic" des del punt de vista de la burgesia i dels filisteus, però és l'única política en la qüestió nacional que és pragmàtica, i es base en els principis, i realment els promou, de la democràcia, la llibertat i la unitat proletària.

El reconeixement del dret a la secessió per tot; la consideració de cada demanda concreta de secessió des del punt de vista d'eliminar totes les desigualtats, tots els privilegis i totes les exclusions.

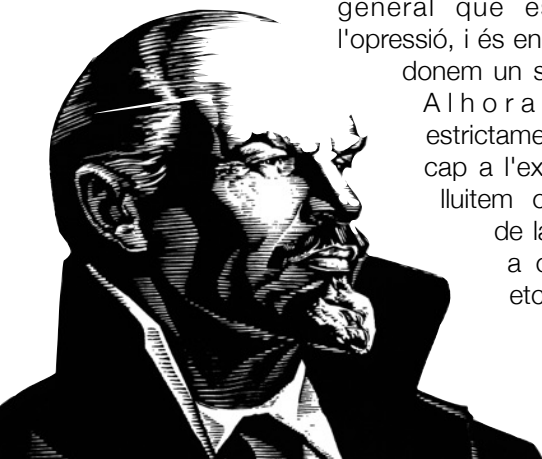
Considerem la posició d'una nació opressora. Pot una nació ésser lliure si oprimeix altres nacions? No pot. Els interessos de la llibertat de la població gran russa requereixen una lluita contra aquesta opressió. La llarga i secular història de repressions dels moviments de les nacions oprimides, i la propaganda sistemàtica a favor d'aquesta repressió que venia de les classes "superiors" ha creat uns obstacles enormes a la causa de l'alliberament del propi poble gran rus, en la forma de prejudicis. (...)

Amb tot, no podem avançar cap a aquest objectiu si no llitem contra tot nacionalisme, i no sostenim la igualtat de les diverses nacions. Si Ucraïna, per exemple, està destinada a formar un estat independent, això és un afer que el determinaran milers de factor impredecibles. Sense provar de fer "prediccions", sostenim fermament allò que resta fora de tot dubte: el dret d'Ucraïna de forma aquest estat. Respectem aquest dret; no sostenim els privilegis dels grans russos en relació als ucraïnesos; eduquem les masses en l'esperit del reconeixement d'aquest dret; en l'esperit de refusar els privilegis estatals per cap nació.

En els salts que totes les nacions han donat en el període de revolucions burgeses, els xocs i les lluites al voltant del dret a un estat nacional són possibles i probables. Els proletaris declarem que ens oposem als privilegis grans russos, i això és el que guia tota la nostra propaganda i agitació.

En la seva petició de "pragmatisme" Rosa Luxemburg ha perdut de vista la principal tasca pràctica del proletariat gran rus i del proletariat de les altres nacionalista: el de l'agitació i la propaganda quotidianes contra tots els privilegis estatals i nacionals, i pel dret, el dret igual de totes les nacions, a llur estat nacional. Aquest (en l'actualitat) és la nostra tasca principal en la qüestió nacional, ja que únicament d'aquesta forma defensarem els interessos de la democràcia i l'aliança de tots els proletaris de totes les nacions en una marxa igual. (...)

V. I. Lenin: "El dret d'autodeterminació de les nacions" (1906)

Construcció nacional i federalisme

En el Partit dels i les Comunistes de Catalunya hem estat, des de la seva fundació, ferm defensors del dret a l'autodeterminació de Catalunya, des d'una perspectiva de classe i internacionalista. Això implica que sempre hem afrontat la construcció nacional de Catalunya des de la perspectiva dels interessos de la Classe Treballadora, no només catalana, sinó de la resta d'Espanya i del món.

El 1999, en la Conferència sobre el Fet Nacional, van posar-se els ciments del compromís del PCC amb la construcció nacional de Catalunya:

"El dret a l'autodeterminació de la Nació, és a dir, la seva capacitat de decidir voluntàriament a cada instant el seu futur, és un dret inalienable de les nacions i els pobles del planeta; un dret col·lectiu i expressió de la democràcia. No és un dret que s'exerceixi un sol cop i s'identifiqui a un sol referèndum en la seva història, és un dret que pot exercir-se en qualsevol moment quan la nació ho decideixi".

"El que defineix la seva independència i sobirania és el caràcter voluntari i no forçat de la seva decisió o solució. Moltes nacions amb Estat propi es troben dominades per altres nacions i els seus Estats imperialistes".

"La construcció nacional des de la perspectiva de progrés i internacionalisme són complementaris i interrelacionats".

"Contraposar els dos conceptes i optar per un d'ells front l'altre és optar per la subordinació a les classes dominants".

"En aquest procés hem de resoldre definitivament la comprensió que Espanya és una comunitat de nacions que han de conviure en cooperació i solidaritat. Nosaltres, des dels nostres objectius de República Federal, pensem que actualment cal adequar l'Estat actual neocentralista a les realitats, tot i que a la fracció oligàrquica no li agradi. És per això necessari plantejar la necessitat d'un Estat plurinacional a Espanya. És una qüestió entre democràcia i reacció."

Així mateix, ja en els documents de debat del 12è Congrés, des del PCC ens refermàvem amb la necessitat de continuar aprofundint en la construcció nacional:

"A Catalunya ara li correspon dirigir la construcció nacional a les esquerres. Això significa que la classe obrera ha de constituir-se com a tal, hem de treballar per la seva

construcció i, amb el seu bloc de canvi, ha de treballar la mobilització ciutadana per una Catalunya social, progressista, solidària i internacionalitzada".

El posicionament del PCC en favor d'una República Catalana, Social, Democràtica i lliurement federada és conseqüent amb els principis que hem defensat fins ara i resulta de la concreció dels plantejaments polítics que sostenim: autodeterminació, república, federalisme i internacionalisme. Sempre hem cercat una solució federal i republicana a la relació entre les nacions, una solució que posi els pobles d'igual a igual, que sigui veritablement solidària i justa per al conjunt de la Classe Treballadora.

Exigim una solució federal però veritablement federal. La federació entre nacions suposa la cessió parcial de sobirania i la sobirania és un dret que l'actual marc institucional nega a Catalunya. No compremem que sigui possible portar a terme una reforma federal de l'Estat Espanyol que no passi ineludiblement per l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya i la constitució d'una República Catalana que pugui federar-se lliurement amb la resta de nacions, d'igual a igual.

En aquest sentit, els i les comunistes de Catalunya no treballem únicament en la construcció nacional sinó també, des d'una perspectiva federalista i internacionalista, cerquem l'aliança del conjunt de la Classe Treballadora de tot l'Estat Espanyol per enderrocar la monarquia borbònica i el centralisme imperialista de la seva cort i per aixecar un nou model federal amb la resta de pobles de tota Espanya i Europa, per a cooperar en el progrés mutu i l'alliberament de classe. Per això, considerem imprescindible continuar compromesos amb la resta de forces progressistes d'arreu, amb el PCE, amb IU, amb les organitzacions populars de Galícia, Aragó, el País Vasc, Andalusia, Castella, amb un ampli Front d'Esquerres a tota Espanya i a tota Europa, per a combatre l'Imperialisme.

PA

República? Sí gràcies

El procés d'unitat comunista a Catalunya és un fet, i evidentment la construcció nacional de Catalunya és un fet de primer ordre dins els debats i els plantejaments que fem els comunistes de Catalunya [1] [2]. Aquesta petita reflexió només pretén tocar uns pocs temes, seguint més o menys l'estela dels articles citats i que formen part d'aquests debats dins de l'esquerra nacional.

Les diferències de perspectiva són positives i ajudaran dins d'un debat col·lectiu democràtic a trobar la síntesi superadora que haurien de permetre als i les comunistes continuar reforçant la lluita popular per conquerir més drets socials i nacionals. La mobilització cívica i democràtica per l'estat propi s'ha dut a terme de manera sostinguda en el temps i ha demostrat que no existeix a Europa un moviment de ruptura democràtica amb tant suport popular.

Jo crec que l'objectiu estratègic dels i les comunistes de Catalunya és enderrocar el Règim sorgit de la 2a Restauració Borbònica. Aquest règim està en crisi i com a comunistes, per tant, demòcrates radicals, hem de jugar un paper important en la ruptura democràtica. Actualment no estem jugant un paper rellevant -ni cap sector de l'esquerra anticapitalista o revolucionària, no ens enganyem- però de l'estratègia i tàctica que adoptem en aquest context, depèn molt si en sortim reforçats o debilitats. Aquest cop la ruptura democràtica no pot ser un "joker" que anem canviant durant la partida segons taticismes. Durant la

lluitar perquè aquesta ruptura estigui encapçalada per la mobilització popular i perquè les forces polítiques i socials transformadores i que volen construir l'auto organització del poble, és a dir, el poder popular, puguin convergir des d'aquesta mobilització per teixir una alternativa democràtica real, una alternativa cultural, social, econòmica, electoral...

Certament, a Catalunya es troben diferents elements que han afavorit que sigui la nació on la ruptura del Règim és més possible. Les mobilitzacions sindicals i socials també han estat capaces de demostrar una capacitat combativa, insuficient, però a tenir en compte i que pot créixer de manera significativa. A l'Estat espanyol això també ha tingut les seves expressions, amb les seves característiques diferents. En algunes nacions com el País Basc i Galícia la resposta de les forces d'esquerra ha estat diferent i això també facilita extreure conclusions importants. El cas exitós d'AGE i el desastre d'Ezker Anitza parlen per si mateixos. També s'ha de recordar, que no existeix ni existirà sobirania nacional a Catalunya, Galícia, Euskadi o a l'Estat espanyol si no enderroquem l'estructura de dominació de l'oligarquia europea dirigida per Alemanya. Els comunistes catalans hem de tenir ben present aquesta realitat quan parlem de la construcció nacional de Catalunya.

Paral·lelament, pel que fa a d'altres experiències progressistes a l'Estat espanyol, a Andalusia, la militància d'IULV-CA va optar de manera majoritària per entrar a governar amb el PSOE-A [4]. Personalment trobo que va ser i és un error aquest camí. Crec que el programa d'IU - i el d'ICV-EUiA- s'ha de defensar des del carrer i les institucions sense assegurar cap pacte, lluitant un per un tots els temes. Això és

compatible a la vegada amb barrar el pas al PP. Però no s'ha de confondre barrar el pas al PP amb barrar el pas a la "dreta". Des del PSOE s'han dut a terme polítiques conservadores en moltes ocasions. La cúpula del PSOE és "Règim", sens dubte, a més s'està comprovant com està fortament impregnada de corrupció i clientelisme. Difícilment és pot parlar i treballar per un procés constituent amb aquest tipus d'acord de govern. Malgrat això, el treball d'IU al govern andalús s'està duent a terme amb algunes victòries importants (com el decret anti desnonaments, o la neteja de corruptes a les files socialistes) i on es marca perfil davant un desorientat PSOE i l'ofensiva estatal retalladora

constitució del

Règim als anys 70, vam veure les diferents transformacions dels plantejaments de "ruptura democràtica" mutatis mutandis fins el que tots sabem, coneixem i patim en l'actualitat. El que el professor Bernat Muniesa anomena amb total encert, "no una Transició, sino una Transacción" [3]

Crec que no hi ha més dicotomia que o més Règim (amb l'ofensiva neo liberal, centralitzadora i espanyolista del PP-UPyD a la recambra) o la ruptura democràtica. El nostre paper ha de ser el de

del PP. Quin contrast amb etapes pretèrites a Catalunya entre les forces d'esquerra!

Així mateix, crec rellevant recordar un cop més la "Declaració de IU, ICV, EUiA sobre el dret a decidir i el model d'estat" [5], on per primer cop, una força política d'àmbit estatal es compromet a donar suport al dret a decidir del poble de Catalunya. Molts anys de relacions entre IU i EUiA en el passat mai van mostrar com en l'etapa actual, una influència tant positiva i de suport a la construcció nacional catalana com ara. Crec que avui és més evident que mai, que si aquesta relació en el passat, s'hagués basat més en aquest tipus de debats constructius sobre el model d'estat plurinacional, la democràcia i el que hauria de significar una veritable alternativa republicana, de cooperació lliure i solidària entre pobles i nacions, avui estaríem en una posició molt més útil per a incidir de manera progressiva en els esdeveniments.

En definitiva, estem davant un moment històric de trencament democràtic o de liquidació de la democràcia a mans de l'oligarquia, tant nacional, estatal com internacional. De la "Transacció" vam recollir el debilitament de l'esquerra i la quasi destrucció del Partit Comunista - la situació de debilitat és sensible a tota l'esquerra, no ens fem il·lusions-, tot això amb una reforçament de l'oligarquia que després d'un simulacre de bany pel riu Jordà, va tenir el certificat de demòcrata. Cal impulsar la ruptura democràtica. A les nostres mans tenim l'oportunitat de conquerir la democràcia, una democràcia amb drets nacionals i socials, on el poble de Catalunya decideixi de quina manera es vol organitzar i com vol mantenir relacions amb els pobles i nacions d'Espanya, d'Europa i del món... Una República Catalana [6].

Salut i Ruptura i República.

David M.

[1] <http://www.psuc.org/seccio-opinio/46-militants/5975-euia-aqui-y-ahora>

[2] <http://www.tercerainformacion.es/spip.php?article58042>

[3] <http://www.lne.es/gijon/2013/07/17/soberanismo-catalanista-tapar-porqueria-interna/1442928.html>

[4] <http://www.publico.es/espana/430755/psoe-e-izquierda-unida-gobernaran-en-coalicion-en-andalucia>

[5] <http://www.izquierda-unida.es/node/12254>

[6] <http://noticies.pcc.cat/2013/09/text-complert-de-la-conferencia.html>

Avui fa 40 anys

Avui ja fa 40 anys que l'acció policial aconseguia el que no havien pogut fer les mobilitzacions de l'Assemblea de Catalunya: donar-la a conèixer a tot el món.

El 28 d'octubre de 1973 era un diumenge que, per als barcelonistes, representava el debut de Johan Cruyff al Camp Nou. També era el dia que es reunia la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

Aquell matí feia poc que havia començat la reunió. Recordo que la presidien el Vicens Ligüerre i el Miquel Sellarés i la moderava el Pere Portabella. Des de la Mesa ens van advertir que el servei de vigilància, que dirigia el Carles Quingles, "el Fantasma", havia detectat una estranya activitat a la ràdio dels "grisos". "Nos dirigimos hacia el lugar asignado". Quan ens van avisar de que ja estaven allí, pocs van tenir la possibilitat de reaccionar. El local —adjunt a la Parròquia de Santa Maria Mitjancera de Totes les Gràcies (molt a prop de la Model)— tenia accés per una escala estreta que aviat ocupaven els nostres amics.

Un crit premonitori: ¡Todos al suelo!, ¡Que nadie se mueva!, ¡Estai copaaos! I un estentori: ¡Guti, ya te tengo! I el viatge en "tocinera" a Via Laietana. Allà em veig encara en un llarg passadís, en fila de tres, esperant que ens fitxessin. Al final de les files, uns grisos xerrant dels seus problemes i un company nostre comentant amb ells les darreres mogudes que s'havien produït a les casernes protestant pel baix salari. De cop es gira cap a mi i en veu baixa em diu: "El trabajo del Partido hacia las Fuerzas Armadas". Crec que aquella fredor em va començar a tranquil·litzar.

Després, ja als calabossos dels soterranis, un company del Pallars, "el rossinyol dels Pirineus" comença a xiular el Cant dels Ocells que es seguit immediatament per tothom —taral·lejant els que no en sabem de xiular—. Els crits històrics demanant silenci no es van fer esperar.

Ara, quan han passat 40 anys, vull destacar dos records en blanc i negre. En negre, el nom del jutge que ens va enviar a tots 113 a la presó: Andrés de Castro y Ancos. No l'he oblidat mai i crec que deu ser per poder seguir maleint-lo.

En blanc, el record d'aquells companys que ja no hi són amb nosaltres. Els que jo tinc presents: Octavi Pellissa, Agustí de Semir, Josep Solé Barberà, Albert Fina, Salvador Casanova, Gregori Gallego, Fèlix Ferré, Lluís Maria Xirinacs, Antoni Gutiérrez Díaz,...

Miquel Àngel Sòria

Per a una educació pública i una societat democràtica

Una forma de valorar un sistema social és veure el tracte que dona a la infància i a la joventut, i també la consideració per l'educació al llarg de la vida d'una persona, que l'ha de fer progressar personal i professionalment, i que per tant, també ha de significar un avenç pel conjunt de la societat. Al llarg de la història, l'educació, que és dret universal, i que és una poderosa eina d'emancipació ha estat sovint instrumentalitzada per a tenir el control ideològic de la societat.

Al llarg de la història, l'educació, que és dret universal, i que és una poderosa eina d'emancipació ha estat sovint instrumentalitzada per a tenir el control ideològic de la societat. A Europa, les polítiques neoliberals continuen promovent la visió mercantilista de l'educació, dins el marc d'atac a les polítiques públiques, amb privatitzacions de concepte en l'ens públic i, també, a través del suport econòmic als ens privats. Certament, l'educació és una eina de futur, però quina educació i quin futur s'està configurant si les decisions sobre polítiques socials en democràcia estan al servei de l'economia, la impulsada per la classe dominant?

El govern del PP amb la llei d'educació (LOMCE), el govern de CiU amb la llei d'educació catalana (LEC) i les retallades d'ambdós governs en matèria educativa i social, escudats en l'anomenada "crisi", potencien l'educació com a instrument de mercat i no com a dret universal de les persones, en detriment de la qualitat de l'educació pública i dels valors democràtics.

Els valors duen a accions. Les accions demostren valors: La LOMCE, la LEC i les retallades són prou motivadores per a la mobilització, perquè evidencien la intencionalitat de les polítiques dels governs del PP i CiU, que van en contra dels valors que, al nostre entendre, són propis de l'educació pública i les societats avançades:

Democràcia. L'escola pública és un bon espai per a la vivència del diàleg com a forma participada d'arribar a acords positius per a la societat, en canvi ambdues lleis menyspreen aquest valor afavorint el model de gestió jeràrquica i privatitzadora. A Catalunya, el decret de direccions n'és una mostra.

Pau. Es retallen sous i condicions laborals a professionals d'educació mentre es destinen diners a l'empresa de la guerra, diners que podrien ser molt útils per a la millora de l'educació pública i per treballar valors importants com la solidaritat i la Pau, entre d'altres. Dues evidències:

Per part del PP, s'incita a la fractura social inventant-se l'enfrontament lingüístic, quan la llengua sempre ha estat a Catalunya mitjà de cohesió social i així s'ha treballat des de les escoles amb la immersió lingüística. Si bé, els governs de

CiU i PP discrepen sobre el tema lingüístic, comparteixen la visió ideològica neoliberal i mercantilista de l'educació. Es potencia la xenofòbia, per trencar la convivència en una realitat diversa, fent així més campanya per la "guerra" que per la interculturalitat necessària per viure en Pau.

Laïcitat. Es destinen diners a l'Església catòlica, directament i a través de subvencions a centres educatius privats (alguns d'èlit) que, de dedicar-se a més a ocupació, recursos i millor formació del personal dels centres educatius públics i als municipis, podrien donar una major qualitat educativa per a tothom.

Esperit crític i sentit responsable del treball col·lectiu. Cal recordar que aquestes lleis educatives van lligades a d'altres polítiques del PP i CiU que expressen la intenció de trencar amb la participació dels i les treballadores en l'organització del treball i que pretenen acabar amb el sindicalisme de classe, gràcies al qual, tot i les dificultats, al llarg de la història, ha aconseguit millorar les condicions laborals i la qualitat de vida de totes les persones de la nostra societat. D'altra banda, la manca d'actitud d'escolta cap a la comunitat educativa, cap a la societat civil per part de la majoria absoluta del PP, evidencia la manca d'acceptació de la crítica i el no reconeixement de polítiques nefastes. La raó absoluta mai ha estat amiga de la democràcia, la cooperació i el treball compartit, que a les escoles es procura.

Pensament i rigor científic. L'argument que utilitzen tant el PP com CiU de què la crisi obliga a prendre mesures d'austeritat, de canvi de lleis, de nous decrets... però en canvi no es fan les avaluacions adequades ni es compta amb els i les professionals de l'educació, dels i les estudiants i la participació de les famílies per tal de fer un diagnòstic encertat de quina és la situació real de cada territori i de cada centre educatiu, d'allò que ha funcionat i el que cal millorar, fa que el pensament científic quedi relegat al res per aquests governs. Afavoreixen l'empobriment intel·lectual i cultural. Caldrà insistir doncs en l'etapa infantil i juvenil en crear estímuls prou interessants perquè l'alumnat experimenti, faci recerca, mantingui la ment oberta, tingui dubtes que l'ajudin a comprendre el món i voler-lo transformar per a la millora social, en lloc de creure's i consumir a ulls tancats tot allò que passa pels seus ulls i orelles.

Però l'educació no està aïllada del que passa socialment i també "s'aprèn". És curiós observar com, causa de l'estat de crisi actual, entre d'altres, s'instal·la el sentiment de por, afavorit per una programació televisiva que, tot i els positius programes de reflexió, ciència, coneixement de la història..., inclou i incrementa en horari de més audiència, programes d'opinió i debats a crits, sèries sobre fets sobrenaturals, amb models de persones conformistes, basats en l'esclavatge sexual cap a les dones... La realitat sempre supera la ficció, però aquesta darrera pot emboirar la visió de la primera. Creativitat i fantasia no contradiuen el ser realista i amb pensament científic per voler lluitar per una societat millor. Aquestes lleis educatives formen part d'una estructura de reformes social i laborals dins del pensament únic de la dreta espanyola i catalana, que emmalalteix la societat, provocant com a estats de normalitat, estats depressius, estats de bloqueig, d'evasió de la realitat per no sentir el patiment real... En definitiva, deixar de construir, de crear, de viure saludablement. I això, dificulta encara més les accions educatives en els espais educatius.

Coeducació. Pel PP i CiU aquest és un concepte a fer desaparèixer, fins al punt que ni tant sols l'escolarització mixta, que és necessària però no té perquè significar coeducar, es pren en consideració. Des del principi d'igualtat d'oportunitats i no discriminació, la manca de visió coeducativa és una involució en els avenços que des del feminisme s'han aconseguit per a les dones i els homes d'aquesta societat, tant a nivell de reconeixement del paper de les dones en la història, la cultura, la ciència, el quotidià..., com d'organització laboral, familiar i personal, de participació en els diferents àmbits de la vida social i personal (per exemple, s'han retallat algunes mesures relatives a la cura d'infants). Però què s'ha d'esperar de governs que no donen importància al fet que la societat està formada per dones i homes, que no tenen en compte l'atur afecta de forma desigual a la meitat de la població?

Educació al llarg de la vida. Les retallades i les lleis educatives del PP i CiU deixen en precari a la canalla més petita, amb menys recursos per a les escoles bressol, de 0 a 3 anys, i el tancament d'algunes d'elles, de la mateixa manera que succeeix amb els centres d'estudis artístics. Deixen de banda a les persones, que per manca de creació

d'ocupació, es troben a l'atur i cerquen en la formació una oportunitat d'aprofitament del temps per a millorar els seus coneixements mentre no es resituen en el mercat de treball: oferta insuficient de places públiques i plantilles en l'educació per a persones adultes en les diverses vessants (instrumental, formació ocupacional o professional, llengües...), que no permet cobrir tota la demanda ni derivarà a centres privats, donada la despesa econòmica que això suposa. Amb l'augment de quotes universitàries i la desocupació en el sector d'educació informal, tampoc es pot garantir el dret a l'educació d'aquelles persones que volen seguir-se formant o que volen tenir accés als diferents nivells formatius, o que requereixen d'una l'acollida i integració sociocultural (de reciprocitat) com la població nouvinguda i immigrada.

Qualitat i equitat per a una societat diversa. En els documents oficials sobre educació s'utilitzen aquests conceptes, però en realitat, es potencia la privatització dels serveis educatius i la precarietat del sistema i les condicions laborals dels i les professionals, es dona un mateix tractament a necessitats diferents de

treballadors/es i persones usuàries, i es cerquen formes jeràrquiques per damunt del consens social i polític i la inversió necessària per aquesta qualitat. D'aquesta manera, es posa en perill la ja devaluada qualitat de l'educació pública i les seves potencialitats. Cal una aposta de finançament públic potent per a l'educació pública i comunitària (més enllà de l'escola, amb els plans educatius entorn) que permeti una major equitat (a cadascú allò que necessiti). Això vol dir més ingressos per investigació, innovació, formació sociopedagògica i del lleure per a una educació integral, orientació i formació professional, avaluació transparent de tot el sistema educatiu, creació i gestió pública de centres públics de 0-3... i pel manteniment i creació d'infraestructures educatives.

Treballar per la qualitat i l'equitat, significa canviar el xip cap a una cultura de més justícia i solidaritat. Cal un sistema potent d'avaluació del sistema educatiu i del context social, previ a qualsevol canvi legislatiu, i no tant el retorn a revàlides per a l'alumnat que no faciliten l'aprenentatge motivador, pràctic i reflexiu necessari sinó la mera preparació d'exàmens per superar etapes, un factor antipedagògic total.

Cal canviar la cultura de la subvenció, del xec escolar, de la beca, de l'externalització d'empreses de serveis de dubtós control per part de l'administració, del paternalisme institucional que tot ho resol... per la cultura de la participació democràtica en els centres i entorns educatius (famílies, associacions del barri...), dels impostos alts per a qui més té, dels pressupostos potents per a l'educació pública que compensin desigualtats i cobreixin en cada moment allò que faci falta per a criatures, joves i persones adultes diferents, de manera que la igualtat d'oportunitats sigui una realitat.

L'educació pública de qualitat és imprescindible configurar un model social i econòmic basat en el coneixement, la seva aplicació i els valors democràtics. El PP i CiU, amb aquestes lleis i les retallades, amb la presa de decisions unilaterals, sense escoltar la societat civil, ataquen l'educació pública i, per tant, la democràcia.

L'educació ha de ser una prioritat social i política i, com a comunistes, entenem que segueix sent indispensable acabar amb la doble xarxa (pública i privada concertada): cal un pressupost alt per a l'educació pública en totes les seves vessants (centres educatius públics, polítiques educatives municipals, formació universitària...). La qualitat d'un sistema educatiu que tingui l'educació pública com a referent, donat que segueix sent la única que pot garantir l'exercici del dret a l'educació en condicions de qualitat, igualtat, equitat i cohesió social, beneficia a les persones que hi treballen, participen en les dinàmiques d'aquest, en definitiva, a tota la comunitat educativa i social. La LOMCE i la LEC són favorables a la xarxa privada en detriment de la pública, que és l'espai de tothom.

El PCC considera que cal seguir generant debat en el sí de la comunitat educativa i social, cal seguir coordinant accions unitàries que sumin la força dels diferents sectors (professionals, estudiants, famílies, associacions veïnals i de barri...). Per això, el PCC celebra la convocatòria unitària sindical i el suport de la resta d'organitzacions socials (FAPAC, MUCE...), al que el PCC es suma. La unitat de la classe treballadora és motor de canvi per una educació pública de qualitat i per una societat sana, solidària i equilibrada.

L'Avant és la teva veu!

Escriviu a l'Avant

Envieu-nos notícies, opinions, imatges, convocatòries, sobre les lluites que porteu a terme, informeu-nos sobre aquelles coses que considereu importants. L'adreça avant@comunistes.cat és a la vostra disposició.

Difoneu l'Avant

Reenvieu l'Avant, "retuitegeu-lo", compartiu-lo. Si és possible, imprimeu-lo i repartiu-lo a locals i punts de trobada. Convideu als vostres coneguts a seguir-lo a través de les xarxes socials o a subscriure's a la versió electrònica en el següent enllaç: <http://comunistes.cat/avant>

www.avant.cat

facebook.com/avant.cat

twitter.com/AvantComunistes

avant@comunistes.cat